

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκοπῆς — δὲν πονεῖ συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαΐου εἰκοστή,
μᾶς φεύγει νύφη ξακουστή.

Ποῦντος διακόσα πενήντα τρία,
πολέμου κρότος καὶ φασαρία.

Καὶ ὁ Ρωμῆος ξεπροβοδεῖ
τοῦ Βασιλῆα μας τὸ παιδί.

Βασιλοπούλα λιγερὴ καὶ μοσχαναθρεμμένη,
κυττάξεις τὸ Παλάτι σου καὶ στέκεις λυπημένη,
ἀπὸ τ' ἀθῶα μάτια σου μαργαριτάρια χύνεις
καὶ τὴν Ἀθήνα χαιρετᾷς καὶ νύφη πᾶς νὰ γίνῃς.
Βασιλοπούλα λιγερὴ, ὦρα καλὴ σοῦ λέμε,
καὶ ὅλοι μὲ καρδιόχτυπο καὶ μὲ λαχτάρια κλαῖμε.

Χιλιάδες σὲ ξεπροβοδοῦν, χιλιάδες παραστέκουν,
καμαρωταῖς πεντάμορφαις ἐβγῆκαν νὰ σὲ 'δοῦν,
Νεράιδες ἡλιογέννηταις στεφάνια κρυφοπλέκουν,
χίλια πουλιὰ χρυσόφτερα γιὰ σένα κελαῖδουν.
Κι' ἀπὸ τὰ πράσινα βουνὰ κι' ἀπὸ τοὺς κάμπους πέρα
σαλεύουνε δακρύβρεκτα μαντύλια 'στὸν ἀέρα.

Βασιλοπούλα λιγερὴ μὲ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
ποῦ στάζει ἀπ' τ' ἀχειλὶ σου τοῦ Ὑμητιοῦ τὸ μέλι,
τοὺς ζηλεμένους γάμους σου ὁ κόσμος ὅλος ψάλλει
κι' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του εὐχὴ γιὰ σένα στέλλει.
Κι' ὁ Ἡσαΐας γελαστός χορὸ μεγάλο σέρνει...
χαρὰ 'στὸν νεῖδ ποῦ σ' ἀγαπᾷ, 'στὸν Ρήγα ποῦ σὲ
[πέρνει.

Βασιλοπούλα λιγερὴ, ἐκεῖ ποῦ πᾶς 'στὰ ξένα.
ὁ νοὺς σου πάντα νὰ πετᾷ σὲ χρόνια περασμένα.
Νὰ μὴν ξεχνᾷς τὸ φτωχικὸ, τὸ πρῶτο σου Παλάτι,
νὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς ἔφαγες ἐδῶ ψωμί κι' ἄλατι,
ἐδῶ πῶς ἐμεγάλωσες, ἐδῶ πῶς ἀνετράφης...
ποτέ σου νὰ μὴν τὰ ξεχνᾷς καὶ πάντα νὰ μᾶς γράφῃς.

Καὶ ὅταν μαύρη συννεφίᾳ τὸν οὐρανὸ πλακῶνῃ
καὶ πέφτουν χιόνια Ρούσσια, θυμήσου τὴν Ἑλλάδα,
θυμήσου τοῦ Φιλήμονος τὴν ἔξακουσμένη σκόνῃ,
τὸν οὐρανὸ τὸν ξάστερο, τὴν ζηλευτὴν λιανίδα.
Καὶ σκόρπα τὴν καλοκαίριά μὲ τῶμορφό σου γέλοιο,
μὰ διάβαζε καὶ τοῦ Τσιγγροῦ ἐκεῖνο τὸ Βαγγέλιο.

Ὡρα καλὴ... σὲ χαιρετᾷ τῆς Ἀθηνᾶς ἡ χώρα...
ρίξε μιὰ ὕστερη ματιὰ 'στὸν ἥλιο τῆς ἀπάνω...
κι' ἐγὼ σοῦ στρώνω λούλουδά καὶ 'στὶ ἀκριβὰ σοῦ
δῶρα
μιὰ φοῦχτα σκόνῃ χάρισμα πολὺτιμο σοῦ κάνω.
Μαζί σου ἡ ἀγάπη μας, μαζί σου ἡ ψυχὴ μας...
ὦρα καλὴ, πεντάμορφη, καὶ σὺρε 'στὴν εὐχὴ μας.

Φασουλῇ ἀνταποκρίσεις,
ὅπου εἶναι ν' ἀπορήσης.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, ποῦ καὶ χρόνῳ νᾶχης,
εἰς τὸ πεδῖον τὸ εὐρὺ ἀλλ' ἔσομαι τῆς μάχης.
Καμπόσα μέρη ἀφανῆ κι' ἀσήμαντα τὸ πρῶτον,
τοῦτέστι τὸ Ἀουστερλίτζ, τὸ Βατερλώ καὶ ἄλλα,
διὰ τὴν μνήμην, Περικλῆ, σπουδαίων γεγονότων
κατήντησαν περίβλεπτα καὶ ἀληθῶς μεγάλα.
Τοιοῦτοτρόπως σήμερον κι' αὐτὸ τὸ Κριεκουκκι,
ποῦ πέρνει ὁ Κουκούλεζας τοὺς ψήφους μονοκουκκι,
θὰ καταστῇ περίδοξον καὶ μέχρι τῶν περάτων
διὰ τὸν ψευτοπόλεμον τῶν φλογερῶν σπαθῶτων.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ... Ἐκατοντάκις χαίρε...
περικλεεῖς ἀνέτειλαν εἰς τὸν στρατὸν ἡμέραι.
Τρέχω κι' ἐγὼ ἐνθουσιῶν μετ' ἄλλων παραφόρων
εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς τὸ καὶ σταχυοφόρον,
καὶ τραγουδῶν τὸν λιγερὸν χωρὶς κανένα φόβο
μὲ σακαράκαν ἱππικοῦ τὰ στάχρα πετοσκόβω.
Στάχυ γερὸ δὲν ἄφσαν οἱ Μαραθωνομάχοι
κι' ὁ πόλεμος ἐξέσπασε ὅσων χωρικῶν τῇ ράχῃ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ... Παντοῦ πολέμου κτύποι...
ὅτ' οὐ Κριεκουκκι ἐφθασαν τοῦ Βασιλέως ἱπποὶ,
ἀλλ' ἐπειδὴ γιὰ τᾶλογα δὲν ἦτον ἄξιος τόπος
ὁ Δῆμαρχος μετὰ πολλῶν ἐσκέφθη πολυτρόπως
καὶ τὸ Σχολεῖον ἔγινε προσωρινῶς ἀχοῦρι
καὶ τοῦ Δασκάλου τοῦ σοφοῦ ἐξύνισε ἡ μούρη.

Δεκάτη πέμπτη τοῦ μηνός... Πεδῖον τοῦ πολέμου...
Τὸ Κριεκουκκι σήμερον ἀνάπτει, ἀδελφέ μου.
Ὁ Πετμεζᾶς καὶ εἰς ἐμὲ ἀνέθεσεν ἐπίσης
νὰ κατοπτεύσω τοῦ ἐχθροῦ τὰς μυστικὰς κινήσεις
κι' ἐγὼ εἰς τὸ στρατόπεδον ἑλθὼν τῶν ἐναντίων
κατ' ὀρθῶς διὰ πολλῶν μεθόδων καὶ παντοίων
νὰ ἴδω τὰς κινήσεις τῶν ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ ὅλοι μοῦπαν «ἀφερίμ» καὶ μούφιζαν τὸ χέρι.

Δεκάτη πέμπτη τοῦ αὐτοῦ.— Ταμποῦρλα δυνατά...
αὐτὸς ὁ ψευτοπόλεμος δὲν εἶναι χωρατά.
Δὲν ἤλθαμε νὰ πιάσωμε κι' ἐδῶ τὴν Ἀλεποῦ
καὶ δι' αὐτὴν νὰ κάμωμεν φαιδρὰς συνομιλίας...
ἐπιτάσθησαν ὅτ' ἡ γέφυραν ἐκεῖ τοῦ Ἀσωποῦ
τὸ ἱππικὸν τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὸ τῆς Θεσσαλίας.

Πεδῖον μάχης αὐθωρεῖ.— Ὁ Βασιλεὺς περνᾷ
καὶ ἀπὸ κόσμον, Περικλῆ, γαμίζον τὰ βουνά.
Ἀλλὰ ὅτ' οὐ Κριεκουκκι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔμπηκε
κι' ὁ Δῆμαρχος τῶν Ἐρυθρῶν μπαστούνηα τὰ εὐρήκε,
ἢ δὲ θερμὴ προσφώνησις, ποῦ εἶχε καμωμένα,
κακῇ του μούρα καὶ στραβῇ ἐπῆγε ὅτ' αὐτὸς χαμένα.

Αὐθωμερόν.— Ὁ Βασιλεὺς μᾶς βλέπει καὶ γελά,
τοῦ λέγουν δὲ ὅτ' ἡ γέφυραν τοῦ Ἀσωποῦ, «ἄλτ λά»,
κι' ἀμέσως ἐσταμάτησε ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖ
νὰ γίν' ἡ ἀναγνώρισις ἢ στρατιωτικῇ,

καὶ γνωρισθέντος τάχιστα τοῦ Μεγαλειοτάτου
τὸν ἄφσαν ἐλεύθερον νὰ πάη ὅτ' αὐτὸς δουλειά του.

Αὐθωμερόν.— Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται ὅτ' αὐτὸς Θήβας
καὶ τὰς πτωχὰς τῶν πραιτοῦν οἱ κάτοικοι καλύδας,
μὰ καὶ γυναῖκες πηλαλοῦν μὲ τοὺς καρποὺς ἐρώτων
κι' ἡ ζέστη κάνει, Περικλῆ, τὰ πρόσωπά των ἐξαλλά,
καὶ προσφώνει ὁ Δῆμαρχος Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ἀκούει δὲ ὁ Βασιλεὺς τὰ ἴδια κουρουφέξαλα.

Αὐθωμερόν.— Οἱ κάτοικοι κατενθουσιασμένοι,
καὶ τῶν Θηβαίων τὰς Ἀρχὰς ὁ Βασιλεὺς γνωρίζει,
καὶ ὅτ' οὐ Διαμάντη ἐπειτα τὰρχοντικὸ πηγαίνει,
καὶ τρωγοπίνοντας ἐκεῖ τὴν Ἄρτα φοδερίζει.

Αὐθωμερόν.— Οἱ ἀρχηγοὶ τὰ ἔχουν σὺν χαμένα
καὶ ὅποιον βλέπεις ἐμπροστὰ τὸν πέρνει γιὰ ζουρλό...
ἐν τούτοις ὁ καιρὸς χαλὰ καὶ βρέχει δλοένα...
τοιοῦτοτρόπως ἔδρεχε καὶ εἰς τὸ Βατερλώ.

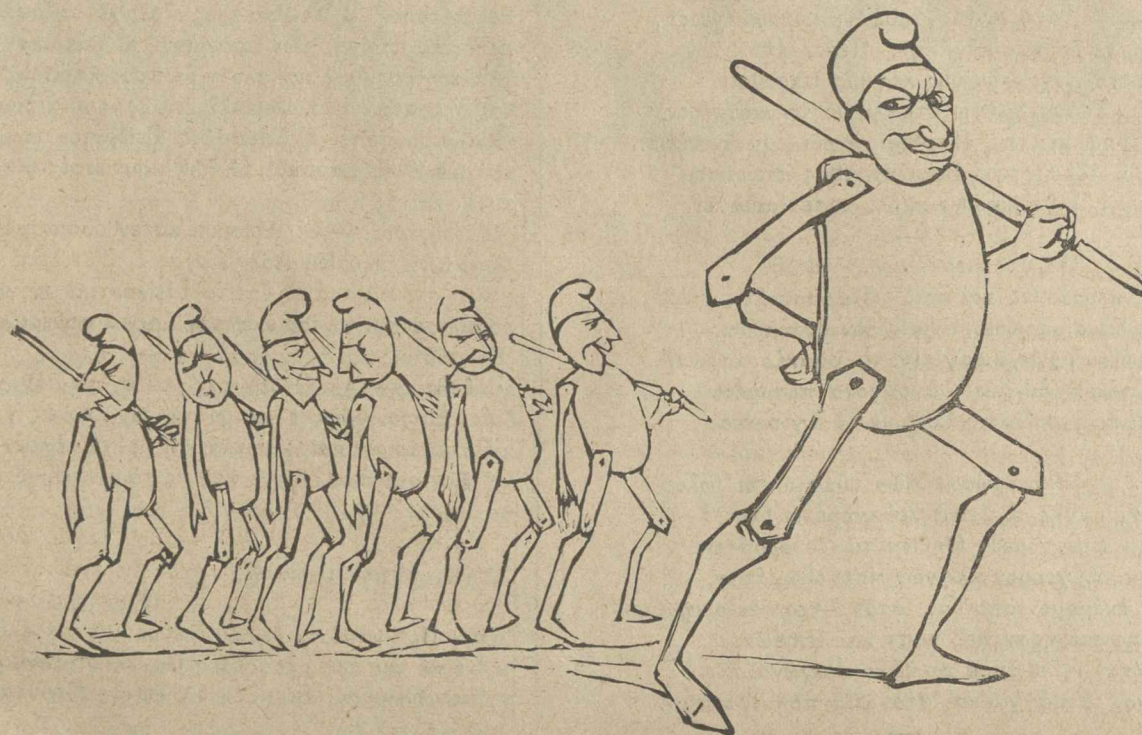
Πεδῖον μάχης αὐθωρεῖ.— Σοῦ λέγω, ἀδελφέ μου,
πῶς πῆγα εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ἐν σχέδιον πολέμου,
ὠρθώθη δὲ ὁ Ἀρχηγὸς ὡς βαθυχαίτης λέων
κι' εἰς πόλεμον ἀνέτρεξε ὁ νοὺς μας παρελθόντα,
ἐνφ' ὃ ὠμίλουν μετ' αὐτοῦ ὡς ἄλλος Ναπολέων
ἐπάνωθεν μας, Περικλῆ, ὁ οὐρανὸς ἐδρόντα.

Πεδῖον μάχης αὐθωρεῖ.— Ἐγὼ μὲν εἶπα πρῶτον
πῶς πρέπει νὰ προσδάλωμεν ἐκ τῶν ἐμπρὸς τὸ κέρα,
μὰ εἶπαν ἄλλ' ἢ προσβολὴ νὰ γίνῃ ἐκ τῶν νώτων,
ἂν θέλωμεν νὰ λάβωμεν τῶν νικητῶν τὸ γέρας.
Ἐν τούτοις γνώμη ἐφθασε παρὰ τοῦ Ὑπουργεῖου
ἢ προσβολὴ τοῦ Βαλτινοῦ νὰ γίνῃ ἐκ πλαγίου.

Πεδῖον μάχης αὐθωρεῖ.— Ἀπεφασίσθη τώρα
νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἐχθρὸν μὴ δυνατὴ σπαλῆρα
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρὸς καθὼς κι' ἀπὸ τὰ πλάγια
καὶ ἄκρα ἐγεμύθεια τηρεῖται, Περικλέτο,
ἂν δὲ προδότης εὐρεθῇ ὅτ' αὐτὸν θανάση Βάγια
εὐθὺς καταδικάζεται καὶ πάει ὅτ' αὐτὸς μουσκέτο.

Δεκάτη ἑκτη τοῦ μηνός.— Μὲ μερικούς του φίλους
Τρικούπης ὁ πολέμαρχος πετᾷ ὅτ' αὐτὸς Ἐπταπόλους,
καὶ τρέχει ὁ Κουκούλεζας ὅτ' αὐτὸν ξένον ὁδοιπόρον,
οὐρῶν ὀπίσω του πληθὺν ἐκ φουστανελοφόρων,
καὶ νέων προσφωνήσεων ἀρχίζον οἱ μπελάδες,
ὁ δὲ Τρικούπης βεδαῖοι ἐν πάσῃ συνειδήσει
τὸν κύριον Κουκούλεζαν καὶ τοὺς φουστανελάδες
πῶς ἢ Ἑλλάς προώριται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Αὐθωμερόν.— Τί προπομπὴ καὶ θέαμα ὁποῖον!...
ὁ κύριος Πρωθυπουργός, Τρικούπης ὁ Σκηπτῶν,
ὅτ' οὐ φίλου τοῦ Κουκούλεζα ἐκούρησε τὸ σπῆτι
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν πόλεμον ἀναφανδὸν κηρύττει.

Δεκάτη ἑκτη τοῦ αὐτοῦ.— Κανείς δὲν θὰ γλυτώσῃ...
ἢ Τρίτῃ ἐξημέρωσε, μὴν εἶχε ξεμερώσει.
Πολλῶν σαλπύγων ἤχουσιν, τῶν ἱππῶν καλπαζόντων,
ἀγρίως τοὺς δδόντας τῶν τῶν μαχητῶν τριζόντων,
τῶν τηλεδῶλων διαρκῶς κροτούντων σμερδαλέως,
τοῦ δὲ Τρικούπη χάσκοντος μετὰ τοῦ Βασιλέως,
συγκρουμένων κρατερῶς τῶν ἐχθρῶν κεράτων,
λακτιζομένων γαῖδουριῶν καὶ μουλαριῶν βαρβάρων,
πιπτούσης συνεχοῦς βροχῆς ἀσφαίρων φυσιγγίων,
τὸν πόλεμον δὲ βλεπούσαν καὶ γυναικῶν ἐγκύων,
νεφῶν καπνοῦ καθύπερθεν ἡμῶν ἐγειρομένων,
σπευδόντων ἱππῶν καὶ πεζῶν καὶ ἀνακατωμένων,
στήθος πρὸς στήθος σθενερώς τῶν πάντων πολεμούντων
καὶ οὔτε βῆμα πρὸς στιγμὴν μὴ ὀπισθοχωρούντων,
σμήνους κοράκων κρώζοντος μὲ πειναλέον στόμα,
ἀλλ' ὅμως μὴ εὐρίσκοντος ἐν θνησιμαίον πτόμα,
παρατηρούντων ἐνταυτῷ τῶν εὐκλεῶν προγόνων
ἐκεῖνον τὸν κονίσσαλον τῶν εὐγενῶν ἀγόνων,
τῆς δόξης δὲ μὲ στέφανον στεφούσης τὴν Ἑλλάδα,
ἐμοῦ δὲ ἀνακράζοντος ἀνὰ τὴν πεδιάδα,
«Ὡ ξεῖν» ἀγγέλλειν τάχιστα τοῖς τέκνοις τῶν Ἑλλήνων
πῶς ζῶμεν πάντες συνφθὰ τοῖς ρήμασιν ἐκείνων.»

τῆς μουσικῆς πρὸς πόλεμον τοὺς πάντας προσκαλοῦσης,
μᾶς δὲ δίου παρδαλῆς σχεδὸν ἀποβαλοῦσης,
καὶ Φιλελλήνων μερῶν δρώντων τὰ ἐκεῖ
ἐνὸς κυρίου Ἀτάσε ἐσχίσθη τὸ βρακί.

Αὐθωμερόν.— Οἱ μαχηταὶ δὲν βλέπουν ἐμπροστὰ τῶν
κι' ὀλίγου δεῖν νὰ τσακωθοῦν μὲ δλα τὰ σπαστά των.
Σημαίνεται ἀναχωρῇ παντοῦ διὰ τυμπάνου,
Πλαπούτας αἰχμαλώτισε τὸν Χατζηγιάννου,
πτηνὸν ἐφάνη ἀνωθεν ὡς εἶδος τι Γεράκι,
ὁ Μπακομήτρος πιάστηκε μὲ τὸν Σκαπετουράκη.

Αὐθωμερόν.— Ἰκρεμίστηκα κοντὰ εἰς ἕνα ρέμμα
κι' ἐξέγδαρε τὴ μύτη μου κι' ἐβγήκε ὀλίγο αἷμα.

Αὐθωμερόν.— Ἐνίκησα καὶ μὲ τὸ ἄστε ντοῦα...
ἔρρε τὰ ὄπλα, Περικλῆ, οὐδεὶς δὲν ἀπεσούα...
πεινῶντι τῶνδρες καὶ τροφὴν ἐμβάσατε ἄδραν,
τοιγάρτοι ἀπορόμες τί χρὴ ἐν τούτῳ δρᾶν.

Αὐθωμερόν.— Κατέπαυσε ἡ ζάλη τοῦ ἀγῶνος...
κι' ὁ Πετμεζᾶς κι' ὁ Βαλτινὸς ἐνίκησαν συγχρόνως.

Ἡ Δέξα δέ, βρὲ Περικλῆ, περιπατεῖ μονάχῃ
ἐπάνω 'στοῦ Κρικκουκκιοῦ τὴν δοξασμένη ράχῃ
καὶ στεφανώνει μέτωπα Ἑλλήνων ἐν σιγῇ
μὲ ὅσα στάχρα ἔμειναν 'στὴν ἔρημῃ τῇ γῇ.

Αὐθημερόν.— Ἐκάθισα ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους
καὶ εἶπα «κλέος ἄφθιτον εἰς τοὺς Κρικκουμάχους»,
ἐκεῖ δὲ στήλην ἔστησα μεγάλην, Περικλέτο,
κι' εἰς ταύτην ἐνεχάραξα οὗς λόγους παραθέτω:
«Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
» τῷ κραταίῳ Πρωθυπουργῷ εὐχαριστήρια.
» Ἀδρῶς τοὺς Βασιλόπαιδας ἐπροίκισε
» κι' ἐνθάδε ἦλθεν, εἶδε, κατενίκησε.»

Αὐθημερόν.— Ὁ ἥλιος μεσουρανοῦν ὑψώθη,
ἡ νίκη μᾶς προσμειδεῖ καὶ παῖς ἡ μουσική...
μὴ σπάθα δὲν αἰμάτωσε, κανεὶς δὲν ἐσκοτώθη,
τοῦ ἀκολούθου μοναχὰ ἐσχίσθη τὸ βρακί,
κι' ἓνα καινούριο δι' αὐτὸν ὑγρήγορα προσμένω
γιατί θὰ εἶναι προσβολὴ νάλλῃ μὲ τὸ σχισμένο.

Αὐθημερόν.— Ἐαστέρωσαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
κι' ἀπὸ τῆς μάχης τὰ δεινὰ βεδαρημένοι ὄλοι
'στὴν πόλιν εἰσερχόμεθα Θηβῶν τῶν εὐαρμάτων
μὲ ἱστορίαν πάγχρυσον κλεινῶν κατορθωμάτων,
πολλὰς δ' ἐκάμαμεν σπονδὰς 'στὸν Ἄρην ἐν σιγῇ
καὶ ὄπλα κατετέθησαν πεζῶν τε καὶ ἱππέων,
καθὼς ἀφῆκαν κι' οἱ ἐπὶ τὰ πάλαι λοχαγοὶ
τὰ τέλη των τὰ πάγχαλκα 'στὸν Δία τὸν Τροπαῖον.

Αὐθημερόν.— Παρέρχεται τῆς δόξης ὁ καιρὸς
κι' ἐπὶ τῇ νικῇ ἄρχισε μεθύσι καὶ χορὸς.
καὶ συζητοῦν τοὺς ἄθλους των οἱ μαχεσθέντες πάντες,
κι' ἴσως ζητήσουν κι' εἰς αὐτοὺς νὰ γίνουν ἀνδριάντες.

Ἐκ τῶν Θηβῶν αὐθημερόν.— Φυσᾷ πολέμου πνεῦμα,
ἡ φουστανέλα ἡ λερὴ 'σηκώθη 'στὸ ποδᾶρι,
κι' ὁ Ἀναξ τὸν Πρωθυπουργὸν ἐκάλεσε εἰς γεῦμα
κι' ἓνας τὸν ἄλλον, Περικλῆ, ἐνθέρμως συνεχάρη.

Αὐτόθεν.— Ἡ Ἐπτάπυλος εὗρεκε τὸν μπελᾶ της,
ὁ δὲ σοφὸς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας στρατηλάτης
ὑπόσχεται ἀνάμεσα εἰς τὰς χλωρὰς μυρσίνας
οἱ φόροι νὰ ἐλαττωθοῦν καθ' ἓνα ἡμίλιον,
οἱ δὲ Θηβαῖοι τὸν ὕμνου καὶ τοῦ προσφέρουν χήνας
διὰ νὰ σώσῃ μὲ αὐτὰς τὸ νέον Καπιτώλιον.

Αὐτόθεν.— Τοῦ Κουκούλεζα κατέλαμψε ἡ στέγη,
εἰς τοῦτον δὲ ὁ Πρόεδρος περὶ τῆς μάχης λέγει,
καὶ τοὺς ψευτοπόλεμους τοῦ δὲν παύει νὰ μετρεῖ
καὶ τώρα εἰς τὴν Αἰδηψὸν πηγαίνει γιὰ λουτρά.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ...

Χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω
μὲ ἄγριον ἡμίονον ἐντὸς ὀλίγου φθάνω.
Κι' ἐγὼ τὸ δόρυ ἔσφιξα εἰς σιδαρὰν παλάμην
κι' ἐγὼ 'στὸν ψευτοπόλεμον δεινῶς ἐμαχεσάμην,
κι' ἐγὼ μὲ ὄλους ἔζησα γιὰ τὴν πτωχὴν πατρίδα,
ἀν καὶ τὸν θάνατον ἐκεῖ ἐκ τοῦ πλησίον εἶδα,
καὶ μὲ τὴ φουχτα ἔφαγα καὶ πάλι τὸ μπαροῦτι

καὶ τὸ μισαλό μου ἔγινε νερέδραστο κουρκοῦτι.
Καὶ νῦν τὸν ψευτοπόλεμον ἡρωϊκῶς περάνας
προσέρχομαι μὲ λάφυρα, θουρίους καὶ παιᾶνας,
καὶ ὡς ἀνάμνησιν κρατῶ πολέμου διαρκῆ
ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατο τοῦ Ἀτασσέ βρακί,
καὶ δι' αὐτοῦ περιφρονῶ-ριψάσπιδας καὶ νάνους
καὶ φέρω κι' ἄλλον στέφανον 'στοὺς τόσους μου στεφάνους.
Δέξου καὶ πάλιν, Περικλῆ, μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τὸν τροπαιοῦχον νικητὴν τὸν ἐστεφανωμένον,
καὶ στρατηλάτην κάνε με μ' ἓνα χοντρὸ ματσούκι,
καὶ μὴ ληομόνει πώποτε αὐτὸ τὸ Κρικκουκκι,
καὶ ψάλε τρόπαια καὶ σὺ πολέμου τρισολβίου...
αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῇ...

Μετὰ χαρᾶς καὶ φρίκης
ἐδιάβασα τὸν πόλεμον, τὸν θρίαμβον τῆς νίκης.
'Ἐν τούτοις εἰς τὰ τρόπαια νὰ φασκελώσῃς μέσα
κι' ἐλθὲ τὴν Ἀλεξάνδρα μας νὰ δῇς τὴν Πριγκηπέσσα,
διότι σ' ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει ὦρα ὦρα
κι' ὄλοι παρουσιάζονται καὶ τῆς προσφέρουν δῶρα,
κι' ἔλα καὶ σὺ ἐλάχιστον νὰ τῆς προσφέρῃς φόρον
καὶ νὰ τῆς κάμῃς ἀκριδὸν διὰ τοὺς γάμους δῶρον.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ...

Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς,
'στὴν Πριγκηπέσσα γρήγορα ἐκ μέρους μου νὰ πᾶς,
κι' εἰπέ της τὰς προσήσεις μου, τὴν τόσῃν μου λατρείαν,
κι' εὐχίσου της πολλὰ καλὰ καὶ ροιζικὰ καὶ τύχη,
καὶ δός της τῶν Ἀμαρτωλῶν τὴν θείαν Σωτηρίαν,
τὸ μέγα Ὡρολόγιον καθὼς καὶ τ' Ὀκτωῆχι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Μαζί μὲ ἄλλα τόσα συγγράμματα παντοῖα
ἐσχάτως ἐξεδόθη καὶ μία πραγματεία
περὶ Ἐπιμιξίας τῆς Διπλωματικῆς...
Κυβέλος ὁ συγγραφέας, Διδάκτωρ Νομικῆς.
Διὸ τὴν συνιστῶμεν εἰς τοὺς μεμνημένους,
τούτέστιν εἰς τοὺς Πρέσβεις κι' εἰς ὄλους τοὺς Προξένους.

Τὸν Μαθαρίτικον τὸν πολὺν καὶ ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει,
γιατὶ ἀνθυπομάρχης ἔξοφύτρωσε βαρβάρους,
τοῦ σφίγγει τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι
καὶ νὰ γενῇ τοῦ εὐχεται περιφανὲς σπαθῆτος.

Σμυρνοῦ Κωνσταντινίδῃ σιγουργήματα,
μὲ ἄλλους λόγους κάμποσα ποιήματα
μὲ ὄνειρα ἐρώτων καὶ ἐνδάλματα,
μὲ οὐκ ὀλίγον οἶστρον καὶ μὲ ἄλματα.

Ἐπὶ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ἑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλὰ
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὄφρας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὰ παγωτὰ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.